

Tạm Biệt Quá Khứ Của Tôi

Contents

Tạm Biệt Quá Khứ Của Tôi	1
1. Chương 1: Trở Về Quá Khứ	1
2. Chương 2: Tiểu Thuyết	5
3. Chương 3: Kết Thúc	8

Tạm Biệt Quá Khứ Của Tôi

Giới thiệu

Thể loại: HD, gương vỡ lại lànhSố chương: 3 chươngVượt qua nửa vòng trái đất, cô chia tay quá khứ dưới ý đồ xấu và d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-biet-qua-khu-cua-toi>

1. Chương 1: Trở Về Quá Khứ

Máy bay hạ cánh, ngồi 40 phút trên xe buýt ở sân bay, lại đổi sang ngồi một giờ trên xe cao tốc, sau đó chen chúc trên xe bus thành phố, ba mươi lăm phút sau, cuối cùng tôi đã đến thị trấn nhỏ này.

Thị trấn này vừa mang dáng dấp giống như mười năm trước, vừa giống như nơi nào cũng thay đổi.

Từ nhà ga có hơi chút cũ nát, ngồi trên một chiếc taxi. Tài xế nói giọng địa phương hỏi tôi đi nơi nào.

Tôi sững sốt, đúng rồi, tôi đi nơi nào đây?

“Đi dạo vòng quanh thị trấn đi chú!”

Bác tài cực kỳ nhiệt tình, “Cô gái, từ thành phố lớn về ăn tết ah?”

Tôi không có gia đình ở đây, tôi qua năm với ai. Vì lễ phép, tôi trả lời bác tài xế, “Dạ”

e rằng cảm thấy tôi lãnh đạm còn có chút cao ngạo, ông ấy không cùng tôi nói chuyện tiếp, hết sức chuyên chú lái xe. Tôi đã rời đi nơi này mười năm, một phần ba sinh mạng của tôi, thật không nghĩ tới có một ngày tôi còn biết tới nơi này nữa. E rằng vì tuổi tác cao, tôi bắt đầu hoài niệm. New York không có ăn tết, không có ngày nghỉ, nếu có thể nghĩ tôi đã trở về.

Trước lúc lên máy bay, mẹ tôi còn lải nhải, “Sớm biết con về nhà tảo mộ, trước đây mẹ và cha con nên giữ lại căn nhà cũ, sau khi trở về còn có chỗ đặt chân cũng tốt. ”

Sớm biết? Sớm biết mười năm sau tôi vẫn sẽ như cũ sẽ hối hận, trước đây tôi sẽ không theo ba mẹ qua đây định cư. Một người ở coi chừng nhà cũ, thời điểm tết còn có thể đi thăm ông bà. Nhưng tôi không trở về quá khứ được.

Cũng không biết qua bao lâu, bác tài tốt bụng nhắc nhở, “Cô gái, chạy cũng sắp hết ba mươi đồng rồi.”

“Đi Lào Cai ạ!”

“Yes Sir.”

Lào Cai, là khu phố xưa nhất ở thị trấn nhỏ này, bây giờ sợ là cũng vắng vẻ, nghe nói bây giờ thị trấn nhỏ đang phát triển về phía đông. Xuống xe, như tôi nghĩ, mặc dù là đêm hai mươi tám náo nhiệt, nơi đây vẫn là vắng ngắt, trước cửa những cửa hàng cổ xưa có thể giăng lưới bắt chim. Tôi kéo rương hành lý trên đường đá xanh đi về phía trước, mỗi một bước đi đều là hồi ức, tất cả ký ức cũ nhẩy ra trước mặt. Phía trước 100m quẹo trái, tiếp tục tiến lên ba mươi sáu mét, chính là mục đích chuyến đi này của tôi, mà từ lâu đã cảnh còn người mất.

Kỳ thực tôi trong sạch, không phải tôi có ý quấy rối, nếu như thị trấn này nhỏ nữa, cũng tuyệt đối không có khả năng sẽ gặp phải. Tưởng niệm trong lòng tôi chỉ cần liếc mắt nhìn là tốt rồi. Chỉ có 100m mà có cảm giác một trăm năm, so với lúc mất chức trong hội đồng quản trị thì gian nan gấp trăm lần. Tôi hít một hơi sâu, nhìn về phía bên trái.

ah, Lào Cai, một ... cảnh tượng khác xưa.

Một cửa hàng đậu phộng rang lâu đời, mấy chục người đứng xếp hàng, kinh doanh vẫn như trước náo nhiệt. Đi chừng ba mươi mét, tôi cũng không đi được nữa. Đạp vào mắt tôi là người đàn ông tôi đã nghĩ đến hơn một thập kỷ.

Tôi chưa từng nghĩ gặp lại nhau là một màn tức cười như thế này.

Anh mặc áo khoác màu xanh da trời, mang một cái tạp dề đỏ thẫm, đang vui vẻ giới thiệu đồ cho khách hàng, động tác còn giống như mười năm về trước, lưu manh như vậy.

Anh, đây coi như là thừa kế sự nghiệp của cha? Nhìn anh quê mùa, nhưng anh vẫn là cậu bé sáng sủa như ánh mặt trời trong trí nhớ của tôi.

Sự thay đổi duy nhất là chỗ khoe mắt sớm đã mất vẻ thanh xuân ngượng ngùng, bị thành thực thay thế. Đại khái là vì bán đậu phộng rang nhiều năm, khói xông lửa đốt, cho nên chín chắn.

Tôi cứ như vậy đứng lẳng lặng. Rốt cục đến khi một nhóm người đều mua xong trở về, tôi lấy dũng khí đi tới hướng anh.

Khách hàng rời đi, lúc này Lào Cai thoáng chốc lâm vào cảnh vắng vẻ.

Tay hăm lại bánh xe valy ở trên con đường đá phát ra tiếng vang lạnh lạnh, tôi như trước vẫn cúi đầu, nhưng tôi biết anh nhất định thấy tôi.

Đợi một lát, cũng không có ai phản ứng, đợi lúc tôi ngẩng đầu lên, mới phát giác người đứng trước gian hàng đã đi vào bên trong cửa hàng.

Người không có duyên phận, coi như là ở trước mặt, cũng không nhất định sẽ gặp phải.

Tôi tập giọng nói này hơn mười năm, “Ông chủ, mua hạt dưa.”

Kỳ thực không tự chủ được thanh âm run rẩy.

Tôi không biết đi ra sẽ là anh, hay là ba anh.

Không đến nửa phút trong cửa hàng có người đi ra.

Lâm Mộc, rốt cục chúng tôi cũng gặp mặt.

Trên mặt của anh cũng không có sự kích động vui sướng như tôi mong đợi, ngay cả sự kinh ngạc cũng chưa từng có, như là thấy một khách hàng mua hạt dưa bình thường, đáy mắt không có bất kỳ sóng lớn nào.

Lẽ nào anh không nhận ra tôi?

Rốt cuộc cũng là người làm ăn, câu đầu tiên liền hỏi, “khẩu vị gì, mua bao nhiêu tiền?”

“Như cũ.”

Trước đây mỗi lần, tôi qua đây mua hạt dưa, đều là nguyên vị, hai đồng.

Anh khẽ cau mày, “Khách quen cũ nhiều lắm, trí nhớ tôi không tốt, nghĩ không ra.” Tuy nói có chút ý xin lỗi, nhưng trong giọng nói không có một tia áy náy, lạnh như băng.

“Nguyên vị!” tôi nhin ủy khuất, có chút khách khí nói.

Anh căn bản cũng không phản ứng, thuần thực cầm muống, múc một ít hạt dưa bỏ vào, bắt đầu bỏ lên cân điện tử, “Mua bao nhiêu tiền?”

Thật đúng là muốn kiếm tiền đến điên rồi, tôi cũng không tin anh thật sự có thể quên tôi!

Tôi có chút tức giận nói, “Hai đồng!”

Kết quả anh đem cân điện tử trong tay ném một cái, quay đầu rời đi. Đại khái là ghét bỏ tôi mua quá ít, không đáng giá để anh bán.

Anh hướng về phía trong phòng hô, “Con, qua đây phụ bán một chút!”

“Dạ tới!” âm thanh đứa trẻ vang dội truyền đến.

Cả người tôi đều ngớ ngẩn, gió Bắc lùa vào cổ của tôi, khí lạnh từ ngón tay truyền đến, nhanh chóng truyền tới lục phủ ngũ tạng, kèm theo nó còn có đau đớn ray rức.

Không phải nói, anh còn chưa kết hôn sao? Nhưng là vì sao con trai đã lớn như vậy?

Chẳng lẽ là không đành lòng muốn kích thích tôi, cho nên nói dối có ác ý, chắc là như vậy.

Tôi chặt vật muốn xoay người rời đi, nhưng giọng nói non nớt truyền đến, “Dì, dì muốn mua cái gì?”

Ánh mắt utor ác, nhưng vẫn là thấy rõ dáng vẻ của bé trai, đại khái bảy tám tuổi, giống Lâm Mục bốn năm phần.

Ngón tay tôi chùi chùi lệ bên khóe mắt, “Thật ngại quá, dì không mang tiền, lần sau đi.”

Tôi lúi cúi hành lý, giống như chạy trốn rời đi.

Đi lung tung không có mục đích ở trên đường, tôi không biết nên làm những gì, lại nên đi nơi nào. Thì ra anh đã sớm có cuộc sống của mình, gia đình, vợ, con trai. Cho nên lúc thanh xuân tuổi trẻ không chịu gò bó sớm đã bị lãng quên.

Đàn ông đều là thực tế, chỉ có tôi tuổi đã cao, còn mơ mộng trong tình yêu, còn thật sự cho rằng thời gian qua đi nhiều năm như vậy, còn có người có thể tại chỗ chờ tôi.

Lau khô nước mắt, nhanh chóng tìm một khách sạn ở, lại mua một bó hoa tươi, đi thăm ông bà.

Từ sau khi di dân, tôi cũng lại không trở về thăm ông bà, tôi thực sự thiếu lòng thiếu thảo.

Không nghĩ tới có người tới sớm hơn tôi. Mặc dù bó hoa tươi trước mộ đã bị đông cứng ỉu xiu, nhưng thời gian chắc hẳn không phải là lâu lắm. Rốt cuộc là người nào?

Ngược lại không phải người nhà, chú cùng cô đều ở ở Bắc Kinh, bọn họ cũng chỉ có tiết thanh minh mới về với tảo mộ ông bà. Bây giờ bọn họ đã đến nhà của tôi ở New York, không có thời gian tới được. Chẳng lẽ là bà con xa?

Tôi không có tìm hiểu kĩ, có người đến thăm ông bà là tốt rồi. Tôi cảm râm với bà thật nhiều.

nói cho bà biết, có khả năng tôi phải lập tức kết hôn rồi, bởi vì đã không còn duyên tiếc, tìm một người thích hợp cứ như vậy sống qua ngày! ở cái tuổi này, tôi đã là gái già ế rồi.

Nói thật nhiều, trong lòng thoải mái. Sắc trời dần dần tối, tôi không nỡ rời đi, lần sau trở về, lại không biết là năm nào tháng nào.

Trước tết ở thị trấn nhỏ náo nhiệt dị thường, những chiếc xe ô tô đậu đầy trong chỗ đỗ xe khu mua sắm. Mọi người đều hi hi ha ha hạnh phúc, duy chỉ có tôi tịch mịch không hợp.

Ăn tối đơn giản, liền trở về khách sạn.

Mở ra rương hành lý, đều là những thứ trong quá khứ của chúng tôi. Tôi không có mang theo nhiều quần áo, mỗi thứ trong va li đều là những kỉ niệm của hai đứa. Tôi muốn dùng những thứ này đi đổi với sự tha thứ của anh, đổi về anh đã từng thuộc về tôi.

Thì ra tất cả đồ kỉ niệm cũng đều có kỳ hạn, qua hạn, ai còn yêu thích nữa.

Tội đem đồng phục học sinh của tôi mở ra, sau lưng đều chỉ chít những dấu bút bi, những thứ này đều là kiệt tác của anh.

Ngay từ đầu, hai đứa chung lớp tới cấp ba, tôi đều ngồi ở trước mặt anh. Tôi vẫn cho là chúng tôi có duyên với nhau, thì ra duyên phận tới quá sớm cũng không là một chuyện may mắn.

thành tích của anh không tốt, càng thích gây chuyện thị phi, nhất là thích đùa dai, còn không cho phép tôi tới gần bàn của anh.

mỗi lần đều dùng bút bi che chở bàn mình, chỉ cần tôi dựa về phía sau, đồng phục học sinh của tôi không có cách nào thoát khỏi một kiếp. Dấu bút bi giặt làm sao cũng không sạch.

mỗi khi anh chọc giận tôi, tôi sẽ xoay người hất tất cả mọi thứ trên bàn anh xuống cho hả giận.

cho tới bây giờ anh sẽ không chịu bị lỗ, cũng hầu như là có thù tất báo. Ở trong lớp tự học, có lúc túm mái tóc của tôi, có lúc còn có thể đem bút máy cắm trong tóc tôi.

những thứ này là dấu vết thanh xuân không thể xóa mòn, hiện tại chỉ có một mình tôi nhớ kỹ.

Lấy ra một cái hồ sơ, bên trong đều là ‘Thư tình’ anh gửi cho tôi. Khi đi học, chúng tôi truyền nhau tờ giấy nhỏ.

Hiện tại nhìn lại, đó thật buồn chán, không thú vị, nhưng khi đó lại truyền nhau không biết mệt, mỗi lần thừa dịp lúc thầy viết bảng, chúng tôi liền truyền nhau một cái.

Những tờ giấy nhỏ này phần lớn đều là giấy học, còn có bài thi cần phải sửa, mà anh lại không sửa, đơn giản xé một góc để viết thư tình. Những tờ giấy nhỏ này phần lớn là đôi lời than thở, tối đa cũng không nhiều hơn mười câu. Những tờ giấy này làm tăng lên giá trị cho những năm tháng khô khan bài vở và bài tập của tôi.

“Có nhìn thấy không? khóe mắt của Bốn Con Mắt có vết cào, tối hôm qua khẳng định là bị vợ đánh.”

Bốn Con Mắt là biệt danh chúng tôi đặt cho thầy toán cấp hai, điển hình bị viêm khí quản.

“Ba Thủy lại bắt đầu ho khan rồi, cậu nói ông có khát nước hay không?”

Ba Thủy là thầy giáo lịch sử của chúng tôi, trong tên có một chữ miếu, lúc giảng bài rất am hiểu chuyện xưa.

“Sau khi tan học, anh muốn đi chơi bóng rổ, em nhớ đem cặp sách anh qua, về nhà anh sẽ sửa bài tập cho em.”

“chờ một chút nữa lúc anh chọt sau lưng em, em liền đưa tay xuống dưới đáy bàn, anh vừa mới lột cho em thật nhiều nhân hạt dưa “

Nhiều lời nhẩn nhủ như vậy, tôi không tự chủ được mà rơi lệ. Những thứ này đã từng ấm áp, bây giờ lại không thuộc về tôi.

Anh yêu vợ anh, con trai của anh, không còn có phần dư thừa cho tôi. Vị trí đã từng thuộc về tôi, đã bị thay thế.

Mấy năm nay, không phải là tôi không có yêu đương qua, nhưng mà không tìm được cảm giác chân thật như thế, cho nên lúc tình cảm lưu luyến vừa mới bắt đầu, đã bị tôi không thương tiết chặt đứt.

Tôi cho rằng chỉ cần tôi nỗ lực, nhất định sẽ buông được. Nhưng đi nhiều nơi như vậy, xem qua nhiều phong cảnh như vậy, đẹp nhất vẫn là tất cả những thứ bên trong thị trấn nhỏ này.

Lúc nước mắt nước mũi tôi dàn dui, gian phòng vang lên tiếng đập cửa, tôi không có để ý, tưởng người khác gõ lộn phòng.

Nhưng một giọng trầm thấp liên tục truyền đến, tôi ngừng giọng khóc nức nở, vánh tai nghe động tĩnh ngoài cửa, đã trễ thế này, thì còn ai tìm tôi?

2. Chương 2: Tiểu Thuyết

Tôi rón rén đi tới cửa, đem lỗ tai áp vào trên cửa, không có biết rõ ràng người đến là ai, tôi không dám đơn giản mở cửa. An ninh thị trấn nhỏ cũng không tệ lắm, nhưng ai có thể cam đoan hoàn toàn.

Căn phòng hơi cũ, tiếng gõ cửa vang toàn căn phòng, tim gan phèo phổi tôi cũng thót lên tới tận cổ họng, gần hết năm, chẳng lẽ lại đụng phải cướp bóc?

Tôi thận trọng cầm lấy chốt cửa, cánh cửa này cũng không chắc chắn.

Tôi trấn định lại trái tim đang run rẩy, thị trấn nhỏ này, ngoại trừ Lâm Mục biết tôi trở về, không có người nào khác, chẳng lẽ là anh? Nhưng là trong lòng lại lập tức hủy bỏ đáp án này.

Lúc này, anh phải ở nhà cùng vợ trông con, làm sao còn có thời gian tới xem tình nhân cũ, luyện tiết hai đồng tiền hạt dưa, tôi không có tin anh có thể đi tới thăm tôi.

Tiếng đập cửa vẫn còn tiếp tục, thanh âm quen thuộc truyền đến, “Điền Mật, là tôi.”

Trong chớp mắt nghe được thanh âm của anh, tôi có cảm giác mình có chút ù tai, đại khái là tưởng niệm nhiều quá đến mức nghe thấy!

đến khi thanh âm truyền đến lần nữa, “Điền Mật, tôi là Lâm Mục, mở cửa.”

thật đúng là anh.

Anh không phải làm bộ không biết tôi sao? Không phải khách nhiều lắm, không nhớ rõ ra, hiện tại lại đến làm gì.

Việc anh có thể chuẩn xác tìm được phòng của tôi, tôi không có chút kinh ngạc nào, thị trấn nhỏ như vậy, muốn tìm ra được khách sạn nào có tên Điền Mật muốn phòng, với anh mà nói thì là quá mức dễ dàng.

Tôi ủy khuất do dự một lát, vẫn là mở cửa ra.

So với ban ngày anh ăn mặc bất đồng, buổi tối anh hiển nhiên là dốc lòng ăn mặc một phen, áo sơ mi màu đen, áo khoác ngoài màu xám tro, anh tuần ổn trọng, anh đứng thẳng tắp ở trước mặt tôi, vẻ mặt như ban ngày, không có bất kỳ nhiệt độ.

“Anh là ai, trí nhớ tôi không tốt.”

Anh cười lạnh một tiếng, cũng không nói một chữ. Thật giống như cách trả thù này của tôi thật trẻ con, trong mắt anh ngày thơ vô vị, rất buồn cười. Ngay cả đáp lại anh còn lười.

Đã từng, dáng dấp rêu rao như thế, cũng không đến gần con gái, giống như tôi đây là như thế, sớm đã thấy nhưng không thể trách.

Tôi nhìn người đàn ông trước mắt, tâm tư hàng nghìn hàng vạn. Thanh xuân của tôi cũng chỉ còn có thể nhớ lại, trong trí nhớ người khác đều đã biến mất, thế giới lụi tàn, tôi còn ôm hy vọng không chịu buông tay thì còn có ý nghĩa gì?

Tôi muốn gì, anh cũng không cho được. Thứ bây giờ anh có thể cho, là thứ tôi không dám muốn. Phá hư gia đình người khác, nói lại tình xưa với anh, tôi không làm nổi.

Về điểm này chỉ kéo dài hơi tàn của ký ức thanh xuân, tôi cũng không chịu nổi hành hạ như thế. Nếu có thể gặp lại, tôi cũng không muốn nữa. Gặp lại không bằng hoài niệm.

Cũng không biết chúng tôi nhìn nhau như vậy bao lâu, anh thủy chung không nói chuyện, đôi mắt nhìn chăm chăm vào tôi, tôi sợ rơi vào vòng xoáy của anh. Vì vậy thu lại tầm mắt, liếc anh một cái, vậy là đủ rồi.

Tôi không muốn cùng anh lãng phí thời gian nữa, chúng tôi lại không là người của cùng một thế giới, anh đã sớm có người cùng chung vui, mà tôi vẫn còn chờ một người không thể quay trở về.

Hiện tại ngay cả hy vọng về điều này cũng bị tước đoạt.

Tôi lui về phía sau một bước, chuẩn bị đóng cửa lại. Động tác của anh mau hơn tôi, cửa vẫn chưa đóng, anh liền cường ngạnh xông vào, không khác gì lúc trước kia khi dễ tôi, bá đạo vô lý.

“Lâm Mục, anh có bị bệnh không, anh thấy cũng thấy rồi, có thể rời đi. ” tâm tình của tôi có chút kích động, kích động chỉ để che giấu ủy khuất.

Anh giơ ra túi ny long trong suốt trong tay, là hạt dưa. Tôi chỉ nghĩ anh tới cầm theo lễ vật đến đây là muốn cùng tôi người bạn học cũ này hàn huyên.

Chỉ là hạt dưa thực sự là ít đến thấy thương, dựa vào giá cả bây giờ, cũng chính là hai đồng! Chạy thật xa tới, chính là vì hai đồng hạt dưa?

“Tôi không muốn ăn.” tôi còn ở đây già mồm. Anh cũng không nói chuyện, một dáng vẻ nôn nóng, kéo ra cổ áo của tôi, đem túi ny lon trực tiếp nhét vào trong lòng của tôi.

Từ đầu đến cuối anh một câu cũng không có nói. Không khí trong phòng bắt đầu khẩn trương, không khí đều trở nên có chút mỏng manh, không ai nói gì, hạt giống mập mờ đang từ từ nẩy mầm. Tôi nghe tiếng anh thở dài, sau đó xoay người mở cửa ra.

Một khắc kia tôi không biết bị cái gì ma xui quỷ khiến gì, liều lĩnh từ phía sau lưng ôm lấy anh, hạt dưa trong túi nhựa cũng đổ tán lạn đầy đất.

Tôi gắt gao ôm lấy hông của anh, đem khuôn mặt chôn sâu vào lưng của anh, tham lam hít vào mùi đàn ông độc nhất vô nhị trên người anh. Tôi khinh bỉ chính mình đến chết, thậm chí chính mình, Diên Mật, may nhất định là điên rồi.

Nhưng tôi không muốn buông tay.

“Lâm Mục, không có lệnh của tôi, tại sao anh có thể kết hôn, anh quên rồi sao, anh là của tôi, mười năm trước là của tôi.” Tôi đè nén tiếng khóc.

Tôi cảm nhận được vào thời khắc ấy thân thể của anh trong ngực tôi cứng ngắc.

khóc lóc kể lể xong, tôi buông tay ra, không có cho anh có cơ hội nói chuyện, dùng sức đẩy anh ra ngoài cửa, nhanh chóng đóng cửa lại.

Tôi sợ đứng lâu hơn nữa, tôi lại không cam lòng buông anh ra.

Nếu như đã sớm biết anh đã kết hôn sinh con, tôi sẽ không trở về, đây quả thực là đem lòng lãng trì, gây thống khổ cho mình.

cửa đã đóng lại, tôi không còn có khí lực đi về phía trước, dựa vào cánh cửa chậm rãi trượt xuống, lúc này đây tôi thực sự mất tất cả.

Ngẫu nhiên cùng bạn cũ nói chuyện, biết anh còn như xưa, tôi cũng không kiềm chế được kích động trong lòng nữa, liều lĩnh chạy trở về, cho rằng có thể gương vỡ lại lành, lại không nghĩ rằng còn chậm một bước.

Thật sự sợ thanh âm khóc quá lớn ầm ĩ đến người cách phòng, Vì vậy đưa đầu ngón tay nhét vào trong miệng cắn. Tôi cảm giác như sắp khóc hết nước mắt, tôi từ xa chạy tới, là vì tạm biệt quá khứ đã qua, chính là tới đây rơi nước mắt từ bỏ.

Qua thật lâu, chân đều đã tê rần, tôi mới chậm rãi đứng lên, đập lên hạt dưa tán loạn, khắp khênh đi tới bên giường, Lâm Mục đi, không có trở về. Sự đau lòng của tôi đại khái là không có quan hệ với anh.

Tình cảm không còn, phải tiếp tục sống tiếp, tôi còn không có dũng khí đi tìm cái chết, bởi vì nếu như tôi chết, Lâm Mục cũng sẽ không là của tôi. Tầm xong leo lên trên giường, kỳ thực tôi biết tối nay nhất định tôi không thể ngủ.

Điện thoại phòng khách reo vang quấy nhiễu, tôi nhàn rỗi cũng vì buồn chán, tiện tay nhận, “Xin chào” Tôi được dạy dỗ rất tốt.

“Diễn Mật, vừa mới đưa qua cho em hai đồng hạt dưa, tiệm chúng tôi giống như là tiền năm cũ đón năm mới, nể mặt em là bạn học cũ, tôi cũng không lấy nhiều tiền, tôi chỉ muốn hỏi một chút, chừng nào em thuận tiện trả hai đồng cho tôi, số tiền ít, không cho thiếu nợ. Nếu không tôi chờ ở dưới lầu em mang xuống?”

Nét mặt không phải vừa mới thâm trầm, sao lại trở mặt! Đạp anh! đạp chết anh, tôi tức giận trực tiếp đem điện thoại vứt qua một bên.

trùm lên áo khoác, lại từ trong bóp tiền lấy ra hai đồng, anh đòi tiền, tôi trả tôi không thiếu tiền.

rút thẻ cửa phòng đang chuẩn bị đi xuống, đã bị một bóng đen chặn lại, không đợi tôi kịp phản ứng, liền ôm kiên cố trong ngực, đụng lỗ mũi của tôi làm đau.

“Lâm Mục, tên hỗn đản này, buông ra!” tôi bắt đầu đánh anh.

Anh không thèm để ý tôi đang giận cùng đánh anh, đoạt lấy thẻ cửa phòng trong tay tôi, vẫn ôm chặt tôi, thật vất vả đem tôi ném tới trên giường, một tay anh vịn tường, có chút thở hồng hộc, “Em là trâu bò sao!”

Tôi từ trên giường đứng lên, “Anh bị điên rồi!”

Ngữ khí của anh như gây sự, “Thu nợ, chuyện này trời đất không thể lay dịch được, tôi làm sao lại thành bệnh thần kinh?”

Thực sự là vừa tức vừa buồn cười, hai đồng anh nói là tiền nợ, CMN, kiếm tiền đến tẩu hỏa nhập ma sao.

Tôi bình phục lại, “Lâm Mục, rốt cuộc anh muốn thế nào? ”

“Là tôi nên hỏi em, rốt cuộc em muốn thế nào?”

Tôi đón nhận ánh mắt cười nhạo của anh, đem tự tôn tự ái gì gì đó đều dẫm nát dưới bàn chân, khiêu khích nhìn anh, “Em muốn như thế nào, anh dám không?”

Anh cười nhạt hai tiếng, “Tôi dám, em dám không?”

Lúc tôi còn muốn trở tài miệng lưỡi, anh đã bước qua đây, đem tôi đẩy ở trên giường, chờ tôi khi phản ứng lại, cơ hồ là cả người anh đều đã đặt ở trên người tôi, ngăn chặn cái miệng tôi còn đang tức giận muốn mắng anh.

Giờ khắc này lý trí của tôi đã sớm bị khống chế, đại khái là quá mức tưởng niệm anh, lại bị anh khiêu khích đầu óc, đạo đức sớm đã biến mất không biết tung tích.

Anh chủ động hôn, tôi dường như có chút nửa chống cự, nửa nghevnh đón, vốn có thể liều chết phản kháng, lại chẳng biết tại sao hai tay lại giữ cổ của anh, hôn khó bỏ khó rời, cuối cùng cơ hồ là gặm cắn xé lẫn nhau, dùng cái này để phát tiết oai oán trong lòng, hận còn nhiều hơn thương yêu.

đại khái tất cả tưởng niệm, cũng không bằng sự tiếp xúc chân thành trực tiếp.

từ trên giường đến toilet, ở trên ván cửa dày, ở trên tường lạnh lẽo, thẳng đến khi mồ hôi đầm đìa, tình trạng kiệt sức, chúng tôi vẫn không muốn buông nhau ra.

Cảm giác một khắc kia cho dù có chết đều nguyện ý.

cuối cùng chúng tôi lại trở về trên giường, vẫn làm nhiều lần cho đến hơn hai giờ sáng, lần này gặp lại sau cửu biệt mới tính là tạm thời có kết thúc.

Phía sau lưng và cái trán của anh đầy mồ hôi, tôi nâng hai tay lên vuốt ve khuôn mặt tôi tưởng niệm đã lâu, mười ngón tay qua lại không ngừng vuốt ve.

Cái giá phải trả cho một đêm này rất lớn, về sau lúc anh nghĩ tới tôi, không có ký ức của một mối tình đầu hoàn hảo, chỉ có lần này bất chấp tất cả.

Hình tượng của tôi ở trong lòng anh sợ sớm là đã xuống dốc không phanh, không khác gì những người phụ nữ anh xem thường.

Tình cảm mãnh liệt qua đi lý trí cũng đã quay về, hối hận cũng không kịp, tôi sợ anh mở miệng nói với tôi hai chữ xin lỗi, lúc đó sẽ như găm dao vào tim tôi, cho nên tôi nói chuyện trước.

Dùng hai ngón tay ngăn trên môi anh, “Em tự nguyện, anh đừng nói gì.”

Anh giờ lên một cánh tay, đem ngón tay của tôi lấy xuống, “Không tự nguyện cũng không được, ai bảo em thiếu anh tiền hạt dưa”

Vì vậy tôi là người không tốt, tính cả đêm nay, tôi bị anh lên giá rồi, giá cực rẻ chỉ hai đồng.

Tôi nỗ lực ngăn đầu nghiêm túc cắn cái cằm của anh một cái, tôi ôm trong lòng một chút hy vọng cuối cùng, “Lâm Mục, anh nói cho em biết, anh không có kết hôn, đó cũng không phải là con của anh, anh chỉ muốn chọc em thôi.”

Tôi tuyệt vọng lại có chút mong đợi nhìn anh, “Lâm Mục, nói cho em biết. ”

Tôi tin tưởng mình không có yêu lắm người, tôi thích người đàn ông này từ lúc tôi mười bốn tuổi, anh sẽ không làm tôi đau lòng, anh tốt như vậy, đã từng đối với tôi rất tốt, làm sao anh có thể dụ dỗ tôi mắc phải sai lầm lớn như vậy.

Anh sẽ không tàn nhẫn như vậy đối với tôi.

Tôi nhìn chòng chọc anh, đợi anh tuyên án. Tôi không biết một giây kế tiếp ngênh đón tôi là cái gì, địa ngục hay là thiên đường?

3. Chương 3: Kết Thúc

Anh nhìn tôi chăm chăm đã lâu, tay của tôi không tự chủ được mà run rẩy, thì ra đợi tuyên án là một việc có thể dẫn vật người ta đến sống không bằng chết.

Cuối cùng tôi cũng không thể đợi được đến lúc anh nói chuyện, trầm mặc là để giải quyết cho sự lúng túng, anh không nói, nhưng tôi hiểu rồi.

Hai tay của tôi thả lỏng trên giường, linh hồn cũng đã bị quất rời ra, phảng phất như một cái xác không hồn, không có tư tưởng, không có linh hồn, ngay cả thống khổ đều quên là tư vị gì.

Anh cầm lấy một cái khăn tắm vẩy ở trên người, lại kéo qua một góc chăn khoát lên trên người tôi, sau đó xoay người đi toilet.

Nước mắt nóng bỏng rơi ở trên gối, tất cả khuất nhục cùng bất kham trong một buổi tối tôi đều ném hết rồi, tôi biết đây là tôi tự làm tự chịu, không oán được bất kỳ kẻ nào.

Cũng không lâu lắm, anh bưng ly nước trà đi tới trước giường, thanh âm khàn khàn gọi cảm khác thường, “Đứng lên uống nước. ”

thì ra không phải là chuẩn bị tắm rồi đi, mà là đi nấu nước uống cho tôi.

Nhìn thấy tôi không có phản ứng gì anh cũng không ép, đem cái ly bỏ trên tủ đầu giường, nhìn về phía tôi, hỏi một câu không rõ, “Thời gian em hành kinh giống như trước?”

Tôi chất phác gật đầu, anh hỏi tôi cái này làm gì?

Sau đó liền nghe anh nói, “Vậy hẳn bây giờ là giai đoạn nguy hiểm. ”

Trái tim của tôi chợt co rút đau đớn một hồi, nguyên lai là sợ tôi mang thai quần quít lấy anh sao, thì ra chúng tôi cũng thay đổi, tôi trở nên càng yêu anh, mà anh thay đổi thành thực tế hơn.

không đợi tôi mở miệng, anh còn nói, “Như vậy tỷ lệ mang thai hẳn là khá lớn.”

anh vỗ vỗ vị trí bụng của tôi cách tám chân, “Anh cố gắng như vậy, cái bụng của em cũng nên cạnh tranh một chút”

Cả người tôi đều bối rối, tròng lớn đôi mắt với anh, rốt cuộc anh có ý gì?

Hai cánh tay anh vòng qua bên người của tôi, chậm rãi áp xuống hướng tôi, “Diễn Mật, em qua năm liền ba mươi đi? Sinh con sớm một chút đối với em cũng tốt, anh cũng không hy vọng về sau em tổ chức tiệc sinh nhật cho con trai, bạn học của nó đều gọi em là bà.”

Tôi không khống chế được, không biết tâm tình là cảm động hay là hưng phấn hay là tức giận, gương mặt đỏ bừng đánh anh.

Tôi biết anh vẫn yêu tôi, vẫn luôn yêu.

rốt cuộc tôi có thể lớn tiếng khóc, bởi vì người đàn ông trước mắt này anh vẫn luôn ở bên tôi, tôi khóc, bởi vì oan ức, có người đau lòng cho tôi.

Anh không phải là người biết an ủi, hơn nữa ngày chỉ nói một câu, “Đừng khóc, người đó là em rồi, nên vui vẻ mới là đúng. ”

tôi một hồi khóc, một hồi cười, mười phần như một người điên.

“Lâm Mục, anh có hận em hay không?” cho nên sau khi gặp mặt anh làm bộ không biết tôi, lại cố ý lợi dụng con nít làm tôi giận dữ.

anh dùng ngón cái thay tôi lau khô nước mắt trên mặt, cười nhạt, “Cũng hận, sau lại chỉ có nhớ em.”

“Xin lỗi. ” tôi luôn thiếu anh câu đó.

“Diễn Mật, hai chúng ta không có người nào có lỗi với người nào. Lúc đó chúng ta đều nhỏ, ai cũng không gánh nổi tương lai của người khác. Để cho em không ra nước ngoài, cũng không có khả năng, bởi vì cha mẹ của em ở nơi đó. Mà để cho anh cùng ra nước ngoài với em, như vậy càng không thể, anh không có quen sống ở nơi tư bản, cuối cùng chúng ta vẫn chia tay như cũ. ”

mười năm sau anh rốt cuộc cũng nguyện ý nói thật với tôi rồi.

mười năm trước, khi chúng tôi tốt nghiệp cấp ba, cũng mới mười chín tuổi, chỉ có yêu thì không đủ, không đủ để chống đỡ chúng tôi đi đến cuối cùng, hiện thực quá mức tàn nhẫn.

ở New York, tôi có ba mẹ, có một gia đình. Nếu như anh đi theo, ngoại trừ tôi ra anh không có gì cả.

ngay cả tiếng anh còn nói không thuận, thành tích kém rồi tinh rồi mù, thực tế nhất là gia đình của anh không có điều kiện không có cách nào gánh vác tiền học phí cho anh đi du học Mỹ, không thể làm visa.

Nhưng khi đó tôi còn trẻ tuổi, luôn cảm thấy yêu nhau là phải sớm chiều ở bên nhau, cho nên tình yêu không chính chắn cứ như vậy bị khoảng cách đánh bại.

Lúc chia tay rất đơn giản, “Lâm Mục, chúng ta chia tay thôi!” chỉ có bảy chữ.

lúc đó anh liền cúp điện thoại.

tôi không phải chưa từng hối hận, mấy tháng sau tôi không có cam lòng mà gọi số của anh, không nghĩ tới so với tôi lúc chia tay anh tuyệt tình hơn, “Diễn Mật, về sau đừng tìm đến tôi nữa!”

Vì vậy tình cảm sáu năm cứ như vậy bị chặt đứt triệt để. Ngón tay cái của anh vuốt ve miêng tả khuôn mặt của tôi, “Diễn Mật, còn nhớ rõ năm đó em gọi điện thoại cho anh, anh nói câu kia không?” đương nhiên nhớ kỹ, tôi còn vừa mới nhớ lại, đời này sẽ không quên, một người đàn ông nhỏ mọn, tôi nói chia tay, anh đã tuyệt tình.

tôi nói, “Quên không được. ”

“Kỳ thực còn có nửa câu anh không có nói ra.”

“Nói đi, em nghe. Cái này có tính là lời chia tay dài nhất không nhỉ?”

anh bật cười, “Anh muốn nói cho em biết là, về sau không cần tới tìm anh, chờ đấy anh đi tìm em.”

Hôm nay tôi bị sao, nước mắt không ngừng được, khóc hoài không dứt.

“Trước đây sau khi cùng em chia tay, anh cũng không cảm thấy có cái gì to tát, không phải chỉ là một người bạn gái sao, tới chỗ nào mà tìm không được. Cho nên lên đại học, anh tìm một hoa khôi của ngành để hẹn hò, một tháng sau chia tay. Sau lại nói chuyện với hoa khôi học viện anh ngữ, đại khái cùng chung một chỗ hai tháng! Sau lại chia tay.”

anh dời ánh mắt đến nơi khác, bắt đầu trầm mặc, hồi lâu sau nhìn về phía tôi, “Có thể các cô ấy đều không phải là em, anh cũng tìm không được người bạn gái giống như em.”

anh gõ gõ đầu của tôi, biểu tình căm hận, “Em nói xem em có cái gì tốt, có đôi khi một ngày vứt sách giáo khoa trên bàn của anh xuống hai lần, mất hứng còn xé sách bài tập của anh, anh dùng băng dán sách, nói lại em hai câu, em còn mất hứng, trực tiếp dùng móng vuốt của em cào nát cánh tay anh”

tôi đem mặt vùi vào vai anh, thì ra anh đều nhớ, so với tôi nhớ còn rõ ràng hơn.

“Nhưng mà Điền Mật, anh cũng không tìm được một người con gái xấu tính như em được nữa ”

cho nên tôi là độc nhất vô nhị.

“Vậy tại sao anh muốn chờ tới bây giờ mới đi tìm em? Sẽ không sợ em chạy theo người đàn ông khác? ” tìm của anh thật là dững cãm, vẫn là chắc chắn cả đời tôi liền không phải anh không lấy chồng?

“Anh có mặt thám.” anh đắc ý nói.

tôi giật mình một cái, “Là Chu Giai?”

anh nở nụ cười xấu xa.

Thật là, tôi nói vì sao mấy năm nay Chu Giai tựa như theo sau tôi, vẫn giữ liên lạc với tôi. Sau đó mỗi lần Chu Giai đi công tác New York, đều hẹn tôi uống café. Hầu như mỗi tháng Chu Giai đến một hai lần, cuối cùng trở thành bạn thân nhất của tôi.

“Thành thật khai báo, anh cho anh ấy bao nhiêu tiền trà nước?”

“Cho phép anh ta du lịch bằng công quỹ, anh ta kiếm được mỗi tốt hơn ah?”

tôi sửng sốt, có ý gì?

“Chu Giai là làm việc dưới tay anh?” Ngày hôm qua đến tiệm đậu rang, sao không thấy anh ấy? Chẳng lẽ anh ấy nghỉ đông?

“Đúng, mà cũng không phải. Công ty là anh và anh ấy cùng hai người bạn nữa thành lập, cổ phần của anh ấy không có nhiều bằng anh, chỉ số IQ cũng không bằng anh, cho nên nghe anh sai phái. ”

nhưng mà cho tới bây giờ tôi cũng không biết Chu Giai mở công ty, anh ta nói anh làm muốn học tập kinh doanh cho nên bình thường đi New York, “Các anh mở là công ty gì?”

anh không trả lời mà hỏi lại, “Trước đây anh yêu nhất cái gì?”

tôi không chút nghĩ ngợi, “Em”

anh phì cười, “Khiêm tốn một chút không được sao? Anh nói anh mê chơi cái gì?”

Cái đó còn phải nói, đương nhiên là vớ du, cuối tuần chúng tôi đều là ở quán Internet, khi đó tiền tiêu vặt tôi đều dùng để mua trang bị trong trò chơi, “Vớ du. ”

“Điền mật, sở thích của anh cho tới bây giờ chưa từng thay đổi, em và vớ du.”

Chẳng mớ hôi, tôi còn thành thứ anh yêu thích, bất quá nghe cũng không tệ,

“Cho nên, các anh làm về game online?”

anh mỉm cười gật đầu, “Về sau em chơi game không cần tốn tiền, anh đưa em trang bị, tất cả trò chơi mới đều cho em chơi trước, em chơi xong mới beta”

“Cho nên mỗi lần Chu Giai giới thiệu trò chơi mới với em, đều là game của các anh?”

“Ừm. Có thoả mãn? ”

“Anh thật đúng là hự, để cho em chơi game, em không có thời gian đi tìm đàn ông hẹn hò.”

“Cái anh muốn chính là cái hiệu quả này”

tôi không hiểu hỏi, “Vì sao không tới sớm hơn một chút tìm em?”

“Lần đầu mới vừa sáng lập công ty, không có nhiều tiền đi du lịch, mọi chuyện đều cần anh tính toán, hơn nữa hai năm trước công ty cũng không có tiền gì. Hơn nữa, làm game online, trong mắt nhiều người lớn là công việc không ra gì, anh sợ cha mẹ em không tiếp nhận anh, anh sợ em vì người nhà lần nữa rời bỏ anh, cho nên anh một mực nỗ lực để thay đổi tốt hơn, mấy tháng trước, công ty rất cuộc được đưa ra thị trường, anh đã tiết lộ hết chân tướng việc Chu Giai đi theo em rồi.”

Lệ rơi đầy mặt tôi, “Lâm Mục, nếu như anh bán đậu phộng rang, em cũng không ghét bỏ anh. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cùng anh bình thản sống qua ngày, mới là điều em muốn nhất.”

“Nhưng là anh luyến tiếc nha, luôn muốn cho em thứ tốt nhất. Bất quá làm ở tiệm đậu rang, về sau em ăn hạt dưa không cần tốn tiền. ”

“Ngày hôm qua, thằng nhóc anh kêu con là ai?” trong lòng tôi rất cuộc cũng có chút vướng mắc.

“Con của chị anh”

“Vậy vì sao anh kêu con của anh? Mấu chốt là thằng bé còn sảng khoái trả lời.”

“Không thể trả lời, đây là ước định giữa đàn ông chúng tôi”

cất, anh có muốn nói chưa nhất định là tôi thích nghe đâu.

“Tối mai đi qua nhà của anh ăn bữa cơm đoàn viên, anh nói cha mẹ tối nay vào thành phố đón em.”

Tôi ôm chặt lấy anh, một câu đều không nói được. Một đêm này, chúng tôi cũng không ngủ, cứ như vậy ôm nhau nói chuyện phiếm, nói về những chuyện chúng tôi bỏ qua mấy năm nay, trò chuyện về anh mấy năm nay mà tôi không biết. Tôi may mắn chính mình không hề từ bỏ, anh tốt như vậy, đáng giá cho tôi đợi.

Ngày thứ hai, tôi ngủ đến hai giờ chiều mới rời giường. Sau khi tỉnh lại, anh đã đem tất cả hành lý của tôi sửa sang xong bỏ vào trong va ly. Những thứ tôi bày trên sàn nhà, đều là ký ức thanh xuân của chúng tôi, hẳn là anh đều thấy được!.

“Rời giường, chúng ta về nhà. ”

tôi sững sốt vài giây mới phản ứng được, “Trở về nhà anh?” nhưng mà tôi còn không có chuẩn bị tâm lý thật tốt, con dâu xấu phải gặp mẹ chồng rồi?

“Trở về nhà em. ”

“Có ý gì?”

“Đến rồi chẳng phải em sẽ biết.”

sau một tiếng, tôi lại nhớ tới nhà của tôi ở chỗ tiểu khu kia. Hồi đó là tiểu khu nhưng bây giờ là khu nhà tốt nhất trong thị trấn, nhà tôi ở là biệt thự.

lần nữa đứng tại cửa biệt thự, muôn vàn cảm xúc, bây giờ người vẫn còn vật không còn, anh vẫn còn ở đây, nhưng là gia đình đã thay đổi.

trong biệt thự, một dì hơn 50 tuổi đi ra, ăn mặc giản dị, tôi lễ phép gật đầu chào dì.

khuôn mặt dì tươi cười đón chào, “Lâm Mục, tới rồi ah, đây chính là Diên Mật sao!?”

Lâm Mục giới thiệu cho tôi, “Đây là dì bà con xa với anh, về hưu không có chuyện làm, ở nơi này nấu cơm, dọn dẹp cho anh.”

“Chào dì.” Bây giờ tôi mới phản ứng được, thì ra căn nhà này là được Lâm Mục mua lại. Đây chính là anh cho tôi.

lúc này, nếu như là đem toàn thể giới đều mang đến trước mặt tôi, cũng không bằng căn nhà trên quý này, nơi này có kỷ ức thanh xuân tốt đẹp nhất của tôi, có quá nhiều lần đầu tiên của tôi và Lâm Mục.

vào phòng trong, tất cả bố trí vẫn là giống như trước, ngay cả màu sắc cùng kiểu dáng ghế sa lon như chưa từng thay đổi, nhưng nhìn qua chính là đồ mới.

anh từ phía sau lưng ôm lấy tôi, “hai năm trước anh mua lại, sửa chữa một chút, dựa vào trí nhớ của anh để làm, có phải giống như trước không?”

“Đã nhiều năm như vậy, anh còn nhớ kỹ dáng của ghế salon?”

anh dựa sát vào bên tai của tôi, “Hồi ức tốt đẹp như vậy, làm sao anh quên được?” tôi có cảm giác lỗ tai nóng hừng hực.

Lần nghỉ hè lúc chúng tôi tốt nghiệp cấp ba, khi đó ba mẹ đã sớm đi New York rồi, toàn bộ ngày nghỉ trong nhà chỉ còn lại tôi và bảo mẫu, thỏa thuận giữa tôi và bảo mẫu, tôi cho bảo mẫu nghỉ ngơi, bà sẽ giữ bí mật.

cho nên thời gian đúng hai tháng, chúng tôi đều ở chung chỗ này. Bọn tôi mới nếm thử trái cấm của tình yêu, tựa như hai đứa trẻ, làm gì cũng luyến tiếc phải xa nhau.

Căn phòng ngủ trên lầu nguyên gốc là thuộc về tôi, bên trong trưng bày thật nhiều đồ vật của anh, như là cái đầu lâu ở cửa hàng đồ cổ, hay là ảnh lưu niệm lúc tôi mười chín tuổi chụp ở trong sân trường.

“Anh ở chỗ này?”

“ừ, mỗi tháng anh đều từ Bắc Kinh trở về đây thăm ba mẹ, mỗi lần đều là ở chỗ này. ”

tôi nhắc nhở anh, “Đem hành lý của em lấy ra đi!” mặc dù bên trong không có thứ tôi có thể sử dụng, nhưng để lại nơi này còn yên tâm hơn một chút.

“Em không cần tất cả mọi thứ trong va ly, anh sẽ thay em giữ gìn, yên tâm, bỏ chỗ anh không lạc được, năm mười năm sau anh sẽ trả lại cho em.”

Như vậy, tạm biệt, quá khứ của tôi. Các bạn ở nơi này cùng Lâm tiên sinh sẽ không bị ủy khuất.

anh nâng gương mặt của tôi lên, “Quá khứ của em anh nhận, tương lai của em anh gánh chịu.”

giờ khắc này, tôi không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt tất cả sự cảm động của tôi, tự tay tôi ôm anh một cái, cảm ơn người đàn ông này vẫn yêu tôi như lúc ban đầu.

HOÀN

Mình thích truyện này vì mọi chuyện giải quyết rất rõ ràng. Truyện ngắn mà mạch lạc và chi tiết như vậy, đọc đỡ bị hụt hẫng. Đọc xong cũng không muốn truyện viết dài hơn vì đã đủ ngọt đến đấy. Hy vọng mọi người sẽ thích!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-biet-qua-khu-cua-toi>